

ELLA VA DECIDIR FER UN PASTÍS

La casa era robusta, de parets gruixudes i impenetrables, de finestres minúscules, amb esclatxes per on s'escolava la llum del bosc. Estava camuflada enmig d'un alzinar, integrada amb l'harmonia de l'entorn.

Ja feia un parell d'hores que feinejava dins del seu perímetre de seguretat, oculta i preservada del soroll del món. Tot i que no havia de fixar, tampoc acudir a cap reunió o transportar a ningú a enlloc, cada dia s'aixecava a les sis del matí. Les seves rutines imposades li donaven estructura. Abans que sonés el despertador, la Joana obria els ulls i durant uns deu minuts es regalava una dansa entre llençols, pausada, fins i tot microscòpica, íntima, procurant desentumir i desenganxar els múscles i nervis endurits per l'excés de dolor trist que el seu cos s'havia entossudit en acumular.

Les sis. Ara sí, la veu del locutor estrella la catapultava del llit i s'iniciava amb lentitud però sense aturador la seva particular litúrgia de les hores. La Joana estrenava el dia com la gran majoria de la humanitat, desfilava fins al lavabo on hi expulsava allò que no podia aprofitar del dia anterior. Entremig dels titulars radiofònics entrava a la cuina, i mentre esperava que el cafè sortís de la cafetera, feinejava recollint i netejant els plats del dia anterior. Es movia lentament, tot encara estava a les fosques a fora, obria només la llum de la campana, se sentia reconfortada amb aquella llum tènue dins la seva cova, obrint el dia poc a poc a la claror. Asseguda a la taula, ja amb una tassa de cafè entre les mans, llarg i fosc, sense sucre, acariciava el llom d'en Bern, el seu gran gos, ja vell, tenyit de blanc i negre, com la Joana. S'acompanyaven amorosament dia rere dia des de ja feia anys. El gos també havia conegut a la Gina.

Un cop presa la seva dosi de cafeïna, empapada de les notícies que la radio explicava del món, apagava el transistor i sortia a fora. La Joana vivia en una petita casa de pedra, enmig del parc natural del Montseny, rodejada de bosc i cel. Els veïns més propers eren a cinc kilòmetres, cap camí de pas passava davant de la seva finca, tampoc divisava cap poble o masia des de la petita era que circumdava la casa, enlloc d'això, tot just davant, s'alçava el turó de l'home, majestuós i abrupte. Tenia garantida la solitud que tant necessitava, una solitud que feia sis anys que l'omplia de silencis, passejades i petjades del teclat del seu ordinador. Des de l'accident que ho havia canviat tot, allí restava la Joana, dins del seu refugi.

Després de la primera escena del dia, s'iniciava la segona. Aquesta succeïa travessant el bosc, dins del soroll de les fulles seques, esquivant els rierols, notant la frescor humida d'aquell bosc tupit, la Joana i en Bern caminaven. Aquell era un dia de tardor, i en aquella latitud la temperatura era força fresca. En Bern encara corria una mica i obria el camí ja més que conegut, i la Joana, desfilava en processó silenciosa, procurant inflar el cor novament de vitalitat per encara un nou dia.

Van arribar a casa. Eren les 08.30h. La Joana de seguida se'n va anar cap al menjador. Ara tocava endinsar-se en allò que més li agradava, escriure allò que la mantenia viva.

Allà enmig de la sala hi havia el seu espai preferit, una taula de fusta, vella, mig ennegrida, plena de solcs i escletxes, d'empremtes del seu passat compartit. Al damunt, el seu ordinador portàtil, notes en fulls desordenats, bolígrafs i llapis desgastats, el cendrer mig ple, i en una bona posició, la foto escollida, la que mostrava el seu passat ocult però real de xiscles alegres i somriures. La imatge reposava enganxada i enquistada sobre la taula, convertint-se en una part més de la seva pell. Cada dia es submergia dins les escletxes de la taula, recuperava converses i talls de la seva vida amb la Gina, la nena preciosa que l'abraçava entre rialles dins la foto permanent. Després, escrivia i emmagatzemava dins l'ordinador aquells records, per tal d'apuntalar-los en una memòria fixa, impertorbable e immune a la malaltia. Narrava allò viscut amb la seva filla morta, però des de ja feia temps, li costava recuperar nous records d'aquella filla que havia perdut una tarda d'estiu de 2006 dins d'un tro metàl·lic. Escrivia el passat per apuntalar el present, s'inseria en aquell fil de paraules i vivia més dins d'aquella història, una realitat tant o més real, que la que succeïa diàriament dins del refugi/casa, amb en Bern, entremig del bosc.

Després de sobreviure a l'accident, havia passat per moments realment catastròfics. Aniquilada verbalment, catatònica, anestesiada amb drogues prescrites i d'altres d'escollides, submergida en ingressos hospitalaris que procuraven establir la seva tristesa infinita, d'haver parlat amb psicòlegs i psiquiatres i d'haver tastat diverses teràpies, l'única cosa que encara la feia surar era l'escriptura i el capbussament cap aquella Joana que encara vivia amb la Gina.

Va assegurar-se i es disposava doncs a seguir des del punt i seguit del dia anterior. Va començar a fer quatre notes sobre el paper, un esquema del que volia relatar, una línia cronològica que li servia de ressenya, però no li sortien les paraules, no sabia on buscar, què construir després de la imatge d'allò viscut, la caixa dels tresors s'havia anat buidant. Va notar una petada per dins, i és que des de ja feia dies que sentia una certa recança per escriure, un impuls invisible l'estirava cap a fora.

Després de notes i gargots, de fletxes i signes de puntuació, va disposar-se a la segona etapa. L'ordinador, el soroll de les tecles interpretant el so de la seva història. Va apretar el botó varies vegades, no s'encenia. Va comprovar l'endoll, el va desconnectar i connectar compulsivament, però la màquina no s'engegava. La mandíbula se li va armar, la pell eriçada, el suc gàstric escopia magma, .. no podia suportar no acariciar les tecles de l'ordinador i reviure dins la bombolla amb la Gina. Accelerada i enfadada notava com ja galopava dins l'ansietat, i entremig de res i mil pensaments però va notar una certa lleugeresa. Va decidir baixar al poble, buscaria algun informàtic que li solucionés el problema. Feia més d'una setmana que no parlava amb ningú, quan passava pel poble comprava totes les queviures que necessitava per ben bé dues setmanes. Entre el que comprava i el que ella cultivava s'assegurava quasi una quinzena d'aïllament garantit. La Joana cobrava una pensió, no era gran cosa, però suficient. Arran de l'accident havia perdut mobilitat de la cama esquerra, fet que li va comportar una declaració d'incapacitat total per part del tribunal mèdic de torn. El seu estat mental

també s'havia tingut en compte. Amb la pensió que li proporcionava l'estat podia sobreviure, i proporcionar-se tot el que necessitava.

Va arribar al poble. Va enfilem el carrer principal. Buscava aquell taller informàtic al que ja havia acudit feia un any, n'havia quedat contenta del servei i el cost, però no recordava ben bé on era. Després d'una estona resseguint els carrers, el va trobar. Va aparcar i com va poder va treure l'ordinador de dins del vehicle. En aquell moment el va notar especialment pesat, no era gaire voluminós però a ella li semblava gegantí, << està molt més ple del que em pensava >> es va dir a ella mateixa mentre feia equilibris intentant obrir la porta del taller.

- Hola, amb què la puc ajudar?- li va dir el noi que seia darrera el mostrador quan la va veure entra per la porta.
- Necesito ajuda amb aquest aparell... crec que s'ha col·lapsat! no sé de què es tracta.. bé jo ja fa temps que l'utilitzo, bàsicament per escriure i avui no s'ha encès. Jo .. bé .. m'agradaria entendre què passa..- va sospirar la Joana eixugant-se la suor freda del front quan per fi va poder treure's la càrrega del damunt.
- Ah doncs. Hi tant.. aquí la podem ajudar. – va contestar el noi- Si li sembla me'l deixa una estona i en faig un diagnòstic inicial. Si vol en mitja horeta pot tornar i li faig una primera aproximació del que està passant i un pressupost orientatiu de les diferents opcions. Com ho veu?
- Com..? esperi...- la Joana va restar uns segons en silenci, processant tot allò que estava passant- mmm... sí, sí, d'acord, sí, faci doncs, sí, sí. Però .. creu que el podré tornar a encendre?
- Oi tant! No es preocupi! Això està fet! No hi ha cap trasto d'aquests que se'm resisteixi a mi!!! Torni d'aquí una hora- va concloure mentre s'endinsava cap a l'interior de la botiga.

Va prendre la decisió, va ser ràpid. Sorprenentment va lliurar la seva capsa plena de passat, sense titubejar. Immòbil, va estar uns segons observant com aquell informàtic amable s'enduia el seu nus de paraules teclejades, ocultes, amagades entremig d'algunes d'aquelles plaques. Soldada com havia estat durant anys a aquell aparell, i ara, després d'entregar-lo, notava que l'ofec trist minvava. Ella havia de fer alguna cosa. Seguia allà clavada però, mirant cap al fons del passadís de la botiga, però ell, el seu únic amic, ja havia desaparegut entre els braços d'aquell noi.

“Vull fer alguna cosa” es va dir des de dintre. Va fer unes passes fermes cap a fora. Notava les cames fortes, estirades, fins i tot, sentia que s'havia estirat, tot el seu cos s'erigia cap a munt, més harmònic, lleuger. Caminava pel carrer principal, l'acompanyava un sol agradable, i l'aire fred, ballava amb els seus cabells, llargs, que brillaven i semblaven més rogencs que mai. Va seguir caminant, tenia ganes de visitar el poble, perdre's pels carrers i places. Mai hi passejava, sempre que hi baixava hi feia aturades breus, amb la mirada a terra, anant només allà on només volia anar, però avui, ella notava com mirava cap endavant, fins i tot cap al cel, embadalint-se amb detalls dels aparadors, intercanviant mirades amb d'altres que també passejaven. Un somriure se li va escapar quan va veure una nena corrent

darrera un gos, “Corre! Escapa!” va dir-li quan la nena va passar pel seu costat. Aquella hora la va passar així, notant-se a ella, i notant el món, mirant a tot el que se li apropava. Tenia ganes de riure.

Va mirar el rellotge. Ja havia passat una hora i mitja. Va decidir retornar cap al taller, esperançada, encara que no sabia ben bé amb què.

- Hola, ja sóc aquí- va etzibar només posar el primer peu dins l'establiment.

El noi amable era dins del seu laboratori, acabant de soldar l'armadura del vell tresor de la Joana. No sabia com anunciar-li la desgràcia.

- Ei sí...sí.. un moment.. ara surto! –va dir amb llunyania.

- D'acord, sóc aquí, esperant, l'estona que faci falta.

Van passar uns minuts. La Joana mentre esperava va imaginar-se altra vegada sobre la seva taula, dins l'aparell, amb la seva Gina, dins els passatges matinals, i nocturns, i de tantes coses, entrellaçant els records. Ho feia i la boca se li assecava, la mà s'enduria i les ungles es clavaven contra la seva pròpia pell.

- mm.. hola..- va xiuxiuejar el noi.-Bé, ja he fet la meva revisió de l'aparell, i bé, jo, no sé com explicar-ho, no ho havia vist mai això.. pel que vostè m'havia comentat m'esperava trobar una altra cosa, assumible..

- No t'entenc, què vols dir?

- doncs miri, ara mateix aquest ordinador és... és un objecte mort. Arreglar-lo suposaria una inversió molt important i penso que pel mateix preu pot trobar productes molt millors, amb més prestacions i d'última generació. Em sap greu donar-li aquesta mala notícia...i és que totes les seves connexions internes s'han malmès, perquè s'ho pugui imaginar.. és com s'hi estiguessin obstruïdes, taponades.. no poden absorbir més informació..

-Objecte mort....-va afegir la Joana sense esperar resposta.

-Sí, és una capsula morta. Em sap greu.. què vol fer? Només li cobraré 25 euros pel diagnòstic.. realment no hi ha marge.. no puc fer res més. Sí vol em puc quedar l'ordinador, tenim un servei de recollida de la deixalleria gratuït, així vostè s'estalvia el trajecte.

-Per què algú havia de morir? – es va dir per a ella mateixa la Joana

-Com? No l'he entès..- va contestar el noi.

-Res, pensava en veu alta- va confessar la Joana, alleugerida, somrient- Sí, quedis aquest ordinador siusplau ..em farà un favor..

Van passar per caixa, ella va pagar el cost d'aquell diagnòstic que havia passat de ser el seu temor més gran per convertir-se en el millor dels possibles resultats. Va mirar el seu vell amic, i des de dins, i amb molt d'amor, en un silenci entre línies se'n va despedir.

Va sortir d'allà dins, sense mirar enrere, pensant en el pastís que feria un cop arribés a casa.